

Scénář k rozhlasové reportáži – ZŠ NALUKÁCH POLIČKA

1. vstup 0:00- 0:19

Paní inženýrka Marie Holasová se narodila roku 1932 v Poličce. Její šťastné dětství v rodinném kruhu bylo poznamenáno politickými událostmi roku 1938. Polička se dostala do záboru Velkoněmecké říše a Češi se museli narychlo odstěhovat.

Pamětnice 8:00 – 8:48

My jsme se stěhovali tady na Olešnickou, tam jsme měli babičku a strýčky a museli to sbalit všechno, prostě najednou, to museli, to já prostě, pak mě to dodatečně došlo, jak to bylo všechno obtížné, to jsme nevěděli, že se vrátíme, to byla šťastná náhoda, ale my jsme prostě mysleli, že odcházíme nastálo. Já jako děcko si jenom vzpomínám, jak to dítě těžko snáší. Protože já jsem měla zlost. Já jsem měla zlost, že všichni pláčou a že jsou smutní.

2. vstup 0:21-0:33

Celá rodina se musela vydat na cestu. Maminka paní Holasové byla v pokročilém stádiu těhotenství, staršímu bratrovi bylo deset let a paní Marii bylo pouhých šest let.

Pamětnice 9:03 – 10:05

Autem nás odvezli mě, maminku a teda bratra odvezl taxikář do Bystrého. Vy, kteří znáte, si to můžete představit. A z toho Bystrého jsem my potom do vesnice, která je za Olešnicí, šli pěšky, a sice za vozem, protože známý sedlák v Poličce pan Zedník naložil mamince na žebříňák, tenkrát žádný valníky nebyly, to nejnnutnější zařízení ani ne zařízení oblečení a hlavně peřiny a takové věci a jel o hodně dřív. V době, kdy my jsme do toho Bystrého dojeli, tak tam zrovna přijel.

3. vstup 0:36-0:43

Cesta na Moravu pokračovala dále přes Hartmanice a Trpín až do Černovic na Olešnicku.

Pamětnice 10:56 -11:09

Potom jsme šli na Trpín a na kraji Trpína, to bylo velice zajímavé. Jenže já jsem se to dozvěděla vlastně dodatečně. Tam bydlel autodopravce.

11:34 – 12:19

Ten bydlel na kraji Trpína. A zajímavé je, to že jeho manželka byla vlastně Němka. Byla ze Stašova nebo z nějaké té vesnice, byla blondýna a já si do dneška pamatuju, moc se mi líbila. Ta když nás viděla, protože maminka už byla v osmém nebo sedmém měsíci. Takže na ni bylo vidět, že čeká

děťátko a my jsme teda s bratrem šli s ní za tím vozem a ona nad náma plakala.

4. vstup 0:45-0:51

Nakonec šťastně došli ke strýci do Černovic, kdy prožili zhruba 2 měsíce.

Pamětnice 16:04 – 16:37

Byli jsme u svého strýčka v Černovicích, to je na Olešnicku a tam byl jenom on a jeho děti, kteří byli naši vrstevníci. A tam jsem také začala chodit do první třídy. A tam jsme se měli moc dobře. Celou válku jsem vzpomínala, jak každý den ráno nám tetička vařila kakao.

5. vstup 0:52 – 1:17

Polička byla posléze ze záboru Velkoněmecké říše vyjmuta. Holasovi se mohli v listopadu 1938 vrátit domů. Dva dny po návratu domů se narodil nejmladší bratr.

Paní Marie Holasová svůj další život prožila zasvěcený studiu, pedagogické profesi a práci pro druhé. A stále říká.

Pamětnice 2. nahrávka 9:52 – 9:53

Život je pěkněj.